

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 23Ek/1513/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119368656
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119368656.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: K., trvale bytom I. v konaní zast.: JUDr. Annou Gašpercovou, advokátkou so sídlom Daniela Dlabača 35, 010 01 Žilina proti povinnému: O. trvale bytom Y., o vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 4.285,- Eur, trov exekúcie oprávneného a trov súdneho exekútora, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/1513/2019 zo dňa 19. marca 2020, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

1. Dňa 19.03.2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyšším súdnym úradníkom uznesenie pod sp. zn. 23Ek/1513/2019, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Martinom Pírym pod sp. zn. 376EX 579/19 zamietol a súčasne povinnému náhradu trov nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 45 ods. 1, § 48 ods. 1, § 61k ods. 1, 2, § 61l ods. 1, 2, 3, § 199d ods. 2 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 110 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že preskúmal návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovení Exekučného poriadku a na základe toho mal za preukázané, že povinný podal návrh na zastavenie exekúcie v zákonnej lehote, avšak jeho návrhu nie je možné vyhovieť, nakoľko osoba povinná nepreukázala žiadny z dôvodov na zastavenie exekúcie. Čo sa týka tvrdeného dôvodu nemajetnosti povinného, súd konajúci prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka skonštatoval, že povinný nepreukázal súdu existenciu takého majetku, z ktorého by nebolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného priznanú exekučným titulom v spojení so skutočnosťou, že súdu nepredložil ani jediný kvalifikovaný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Súčasne uviedol, že nemajetnosť ako dôvod na zastavenie exekúcie musí byť preukázaná či už zo strany povinného v súvislosti s jeho návrhom na zastavenie exekúcie, alebo počas priebehu exekúcie zo strany súdneho exekútora. Rovnako uviedol, že nakoľko cieľom exekučného konania je uspokojenie nároku oprávneného, ktorý mu bol priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu, a preto môže aj v budúcnosti nadobudnúť majetok, z ktorého bude možné vymôcť pohľadávku oprávneného. Čo sa týka námietka povinného ohľadne premlčania nároku oprávneného, k uvedenému dôvodu súd konajúci prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka uviedol, že vznesená námietka premlčania je bezdôvodná, nakoľko v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. A nakoľko predmetný exekučný titul - rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 7C/104/2014 zo dňa 25.8.2017 nadobudol vykonateľnosť dňa 13.08.2019, preto začala premlčacia doba plynúť odo dňa 14.08.2019, ktorá teda uplynie až dňa 14.08.2029 a vzhľadom na uvedené je vznesená námietka premlčania zo strany povinného neopodstatnená. Ďalej čo sa týka námietky povinného ohľadne právnej nespôsobilosti exekučného titulu, pričom povinný vo svojom návrhu žiada zastaviť exekúciu z dôvodu, že

rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd nevykonal dôkazy pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. Na základe uvedeného dôvodu súd konajúci prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka poukázal na skutočnosť, že vykonávacie konanie (exekučné konanie) nepredchádza základnému konaniu. To znamená, že najskôr musel o nároku oprávneného rozhodnúť súd v základnom konaní a až následne, z dôvodu neuhradenia judikovanej pohľadávky povinným si oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, aby sa núteným spôsobom vykonalo to, čo nebolo dobrovoľne (zo strany povinného) splnené. Konajúci vyšší súdny úradník v tomto bode tiež zdôraznil, že nie je ďalšou odvolacou inštanciou a skutočnosť, ktoré povinný namietal vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie nepreskúmaval, nakoľko v exekučnom konaní sa súd v rámci podaného návrhu na zastavenie exekúcie zaoberá len takými okolnosťami, ktoré nastali až po vzniku exekučného titulu. Nakoľko vo vykonávacom konaní musí exekučný súd vychádzať z rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, pretože sa vykonáva to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté. Jedinými exekučnými titulmi, ktoré môže súd skúmať po hmotnoprávnej stránke, a teda z materiálnej právoplatnosti je len rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica. Pričom prípadné nedostatky základného konania, ktoré povinný namietal, už nie sú pre exekučné konanie relevantné a povinný ich mal namietat' v základnom konaní, v danom prípade mohol povinný včas podať odvolanie proti rozsudku (exekučnému titulu), čo však urobil, no Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 5Co/29/2019-251 zo dňa 23.07.2019 toto rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil. A na základe týchto skutočností trvajú aj naďalej nároky oprávneného vyplývajúce z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktoré sú spôsobilé byť predmetom núteného výkonu v rámci exekúcie. A na záver čo sa týka námietok povinného voči trovám exekúcie a príslušenstva súd skonštatoval, že v rámci platného a účinného Exekučného poriadku po novele účinnej od 01.04.2017 už tieto námietky nie je možné uplatniť, a preto ich nie je možné považovať za dôvody, resp. za skutočnosti, v súlade s citovaným ustanovením § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. Pričom súd na dôvažok dodal, že akékoľvek úkony súdneho exekútora smerujúce k blokovaní finančných prostriedkov povinného za účelom výkonu exekúcie sú v plne v kompetencii súdneho exekútora. Z uvedeného je preto nesporné, že oprávnený sa domáha len toho, čo mu priznáva právoplatný a vykonateľný exekučný titul a súčasne povinný v podanom návrhu nepreukázal ani jeden zákonný dôvod, pre ktorý by bolo možné jeho návrhu vyhovieť. A preto súd návrh povinného ako nedôvodný v celom rozsahu podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

3. Proti tomuto uzneseniu podal povinný podanie označené ako sťažnosť, pričom v jeho úvode uviedol, že je preukázateľné, že najväčším tvorcom bezdomovcov a nešťastných spotrebiteľov v SR je hneď po úžerníckych veriteľoch a dodávateľoch upomínací súd v Banskej Bystrici, vlastne jeho o súdni úradníci a sudcovia, ktorí denne chrlia Platobné rozkazy v rozpore s právnym poriadkom v prospech úžerníckych veriteľov a dodávateľov čím spôsobujú nevyčísliteľné finančné a majetkové škody slovenským občanom, čím finančne podporujú nielen tzv. oprávnených ale aj súdnych exekútorov aj dražobných podvodníkov. Ďalej uviedol, že konajúci súdny úradník upomínacieho súdu sa alibisticky a formálne odvoláva na celý rad právnych noriem, ktoré podporujú trvanie exekúcie bez toho, aby si v konaní priamo u povinného overil tie informácie, na ktoré sa súdny úradník v texte odvoláva. Tiež zdôraznil, že súd sa v jeho spornej veci nevysporiadal s jeho dôvodmi presne popísanými v jeho podaniach. Súčasne má za to, že sudcovia svojim konaním preukázateľne kryjú úžernícke praktiky oprávneného, ktorý s pomocou a podporou súdu si teraz proti nemu nastavil už aj agresívneho súdneho exekútora, ktorý mu ako prvé zablokoval účet. Stále má povinný za to, že oprávnený v priamej a vecnej súčinnosti so svojim právnikom úmyselne klamal súd s vlastnými dedičskými výhodami, ktoré získal v čase ich spoločného manželstva, ktoré pred súdom zatajil a tak spôsobil povinnému finančnú škodu navýšenú aj rozhodnutiami súdov vo vyššie citovaných právnych veciach na Okresnom súde Žilina a na odvolacom Krajskom súde v Žiline. A na záver uviedol, že odmieta platiť akékoľvek náhrady trov konania nemorálnemu oprávnenému vzhľadom na jeho doteraz preukázané sociálne a finančné postavenie, ktoré mu spôsobil oprávnený svojimi nezákonnými aktivitami v jeho majetkový a finančný neprospech.

4. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

8. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

9. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. Preskúmaním podanej sťažnosti súd zistil, že táto bola podaná na pošte dňa 09.04.2020 a smeruje voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Keďže sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo povinnému doručené dňa 01.04.2020, bola teda sťažnosť podaná v zákonom stanovenej lehote (§242 CSP).

11. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti povinného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

12. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 11.09.2019, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Vyšší súdny úradník vydal na podklade exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 7C/104/2014-176 zo dňa 25.08.2017 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č.k. 5Co/29/2019-251 zo dňa 23.07.2019, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 13.08.2019, dňa 04.11.2019 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Martinovi Pírymu (376EX 579/2019). Dňa 04.12.2019 bol v zákonnej lehote doručený poverenému súdnemu exekútorovi návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý ho postúpil súdu. Následne vyšší súdny úradník vydal sťažnosťou napadnuté uznesenie.

13. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení.

14. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci uvádza, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie správne a v zmysle zákona odôvodnil. Sudca sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, pričom na doplnenie ešte uvádza, že povinný ani vo svojej sťažnosti neuviedol žiadne zákonné dôvody na zastavenie exekúcie. Vyšší súdny úradník preto správne postupoval, ak návrh povinného na zastavenie exekúcie v plnom rozsahu zamietol.

15. Na záver sudca v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím okresného súdu uvádza, že účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do majetkových práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť pohľadávku oprávneného, ktorá mu bola priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ (povinný) sa s právnym názorom súdu (konajúceho vyššieho súdneho úradníka) nestotožňuje, nemôže viesť k záveru, že vyšší súdny úradník, resp. sudca nadržávajú protistrane. Sudca v tejto súvislosti poukazuje na to, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (v danom prípade povinného) vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru sudcu učinil konajúci vyšší súdny úradník napadnutým uznesením zadosť.

16. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia právnych predpisov, súd sťažnosť povinného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.